

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3Co/309/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1315209977
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alexandra Hanusová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1315209977.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Alexandry Hanusovej a sudcov JUDr. Romana Bolebrucha a Mgr. Patricie Skotnickej v právnej veci žalobcu: Q.. Y.. B. B., J.J., I.Y. X, O., zastúpený advokátskou kanceláriou BARBUŠ & PARTNERS s.r.o., Štúrova 13, Bratislava, IČO: 35893061 proti žalovanému: Y. V., A. X, Q. T., L. H. X XXX K. O. M., na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III č.k. 11C/345/2015-439 zo dňa 22.05.2018, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti a súvisiacom výroku o náhrade trov konania **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi priznáva plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 2 938 eur s úrokom z omeškania 5,05 % p.a. od 30.5.2015 do zaplatenia, vo zvyšku žalobu zamietol a žalovanému uložil povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania v plnej výške.

2. V odôvodnení rozsudku uviedol, že žalobou doručenou súdu 6.5.2015 sa žalobca domáhal od žalovaného zaplatenia 2 938 eur s príslušenstvom s odôvodnením, že žalovaný ho dňa 7.5.2013 v čase medzi 17.45 hod. a 18.15 hod. na S. ulici v Q. T. pred obytným domom fyzicky napadol a opakovane ho udrel päťou do tváre, následkom čoho spadol na zem, kde ho dva krát kopol do oblasti krížov a hrudníka. Za spáchanie tohto skutku bol žalovaný odsúdený za prečin ublíženia na zdraví podľa ustanovenia § 156 ods. 1 a ods. 2 písm. a) Trestného zákona a bol mu uložený trest odňatia slobody v trvaní jeden rok s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu v trvaní dva roky a žalobca bol odkázaný s náhradou škody na civilné konanie. Žalobcovi bola útokom žalovaného spôsobená škoda na zdraví, a to zlomenina nosových kostí s posunom úlomkov, tržná rana nad ľavým obočím, pomliaždenia v oblasti krížovokostrčového prechodu, pomliaždenie ľavého predlaktia a prednej plochy hrudníka. Trvalým následkom ostala deformácia nosovej priehrady s funkčne významnou poruchou priechodnosti. Podľa znalcom stanoveného bodového ohodnotenia žalobca požadoval náhradu za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia na 2 818 eur a ušlý zisk podľa žalobcu predstavuje sumu 120 eur, nakoľko v dôsledku liečenia od 7.5.2013 do 25.6.2013 nemohol vykonávať činnosť autorizovaného bezpečnostného technika a technika požiarnej ochrany, ktorú vykonáva ako samostatne zárobkovo činná osoba.

3. Súd prvej inštancie pri posudzovaní nároku vychádzal z ustanovenia § 193 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), podľa ktorého je viazaný rozhodnutím súdu o tom, že bol spáchaný trestný čin a o tom, kto ho spáchal a z rozsudku Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 2T/118/2013 z 27.10.2014, potvrdeného rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1To/30/2015

zo dňa 3.6.2015, ktorým bol žalovaný uznaný za vinného zo spáchania prečinu ublíženia na zdraví podľa ustanovenia § 156 ods. 1 a ods. 2 písm. a) Trestného zákona, za čo mu bol uložený peňažný trest 300 eur, a pre prípad úmyselného zmarenia výkonu peňažného trestu náhradný trest odňatia slobody vo výmere dva mesiace. Poukázal na rozhodnutie odvolacieho súdu v prejednávanej veci č.k. 2Co/290/2016-406 z 27.6.2017, v ktorom sa jednoznačne konštatuje, že otázka mechanizmu vzniku škody na zdraví žalobcu, ako aj zavinenia žalovaného, bola právoplatne rozhodnutá príslušným súdom v trestnom konaní, a súdy rozhodujúce v súvisiacom civilnom procese, sú viazané predmetnými rozsudkami vo vzťahu k uvedeným predbežným otázkam. Súd prvej inštancie sa nemal dôvod odchyliť od vysloveného právneho názoru, a preto otázku zavinenia žalovaného považoval za nespornú. Z tohto dôvodom zamietol návrh žalovaného na doplnenie dokazovania výsluchom jeho otca Q.. Y. V. ako svedka.

4. K spornej výške náhrady škody predložil žalobca súdu znalecký posudok č. 86/2014 zo 17.5.2014, v ktorom znalec prof. B.. W. T. J.. vyčíslil bolestné spolu so sťažiením spoločenského uplatnenia na 2 818 eur, žalovaný však tento znalecký posudok aj znalca namietal a žiadal od súdu nariadiť znalecké dokazovanie na určenie reálnej škody. Žalovaný súdu predložil znalecký posudok B.. N. č. 2/2014, ktorý sa však ku škode nevyjadroval. Na návrh žalovaného súd nariadil znalecké dokazovanie, žalovaný však predložil, aj napriek uloženej povinnosti v uznesení o nariadení znaleckého dokazovania nezložil a súdu nepredložil iný znalecký posudok a ani iný dôkaz na preukázanie svojich tvrdení. Súd prvej inštancie preto vychádzal zo znaleckého posudku predloženého žalobcom v zmysle ustanovenia § 209 CSP, ktorý mal všetky zákonom predpísané náležitosti a obsahoval doložku o tom, že si je znalec vedomý následkov toho, ak podá nepravdivý znalecký posudok. Pri vykonaní dokazovania týmto znaleckým posudkom vychádzal so záverov, ktoré boli v ňom uvedené, teda že za škodu na zdraví priznal žalobcovi bolestné 125 bodov a za sťaženie spoločenského uplatnenia 50 bodov, čo v zmysle § 5 zákona č. 437/2004 Z.z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 273/1994 Z. z. v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 437/2004 Z.z.“) je za bolestné 2013 eur a za sťaženie spoločenského uplatnenia 805 eur (spolu 2 818 eur).

5. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie ďalej za preukázané, že žalobca uzavrel dňa 1.1.2012 s Y.. W. M., XANTO, stavby, rekonštrukcie, design, zmluvu, na základe ktorej vykonával pre neho činnosť technika požiarnej ochrany za paušálnu odmenu 120 eur mesačne. Nakoľko žalobca nemohol v období od 7.5.2013 do 25.6.2013 z dôvodu dlhodobej práceneschopnosti vykonávať túto činnosť, stratil na zárobku 120 eur. Na základe uvedeného súd prvej inštancie s poukazom na ustanovenia § 420, § 442 ods. 1 a § 444 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, § 3 a § 5 zákona č. 437/2004 Z.z. uložil žalovanému povinnosť nahradiť žalobcovi škodu 2 938 eur (2 818 eur + 120 eur). Keďže žalobca požiadal žalovaného o plnenie doručením žaloby dňa 29.5.2015, žalovaný sa dostal do omeškania s bolestného, sťaženia spoločenského uplatnenia a ušlého zisku od 30.5.2015 a preto o príslušenstve pohľadávky rozhodol podľa ustanovení § 517 a § 563 Občianskeho zákonníka a § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi aj úroky z omeškania v zákonnej výške 5,05 % p.a. od 30.5.2015 do zaplatenia a vo zvyšku žalobu zamietol. Vzhľadom na skutočnosť, že žalobca mal vo veci čiastočný úspech, a neúspech predstavoval len zanedbateľnú časť, o trovách súd rozhodol podľa ustanovenia § 255 CSP tak, že žalovanému uložil povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania v plnej výške.

6. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalovaný v zákonom stanovenej lehote odvolanie z dôvodov stanovených § 365 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. d) a písm. h) CSP, podľa jeho obsahu proti tej časti rozsudku, ktorým súd žalobe vyhovel a žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a konanie zastavil. Namietal správnosť znaleckého posudku a to, že nezohľadnil jeho námietku zaujatosti voči znalcovi prof. B.. W. T., J., čím porušil ustanovenia § 54 CSP. Ďalej v odvolaní uviedol, že proti uzneseniu o nariadení znaleckého dokazovania, podal odvolanie pre nedodržanie ustanovenia § 127 vtedy platného OSP, ktorý stanovoval podmienku, že súd ustanoví znalca až po vypočutí účastníkov, čo bolo dôvodom, prečo nezaplatil poplatok za znalecký posudok a považoval žalobu za bezpredmetnú. Ďalej namietal, že na pojednávaní v máji 2018 nemal možnosť položiť žalobcovi otázky, keďže sa tohto pojednávania nezúčastnil, čím bolo porušené jeho právo na spravodlivý proces.

7. Žalovaný poukázal na to, že napadnutý rozsudok je založený iba na tom, že nebol ochotný zaplatiť poplatok za vyhotovenie znaleckého posudku, súd sa nezaoberal jeho zavinením škody, za ktorú sa žalobca dožadoval náhrady a alibisticky odkázal na nespravodlivý rozsudok Okresného súdu Bratislava III z 27.10.2014 sp. zn. 2T/118/2013 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave z 3.6.2015 sp. zn. 1To/30/2015, aj keď aj z neho je zrejmé, že žalobca ho fyzicky napadol, pričom však odvolací (trestný) súd bez akéhokoľvek dokazovania hodnotil jeho konanie ako neprimeranú obranu. Súd prvej inštancie podľa žalovaného nepostupoval správne, ak rozhodnutie založil na tom, že odmietol zaplatiť poplatok za znalecký posudok, pretože tento mal predložiť žalobca, ktorý tak neurobil. Nesprávne právne posúdenie veci videl v tom, že napriek jeho opakovanému namietaniu súd prvej inštancie s odvolaním sa na trestný rozsudok odvolacieho súdu, bez analýzy jeho odôvodnenia trval na tom, že žalobcu napadol on.

8. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žiadal napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť a priznať mu nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. K námietke zaujatosti žalovaného uviedol, že táto neobsahovala náležitosti stanovené § 14 a nasl. OSP, neskôr § 52 a nasl. CSP, a teda na ňu súd nemusel prihliadať. Podľa neho žalovaný v nej neuviedol, kedy sa o dôvode vylúčenia znalca z konania dozvedel a absentuje v nej aj popisanie dôvodu vylúčenia, keďže žalovaný ako dôvod vylúčenia uviedol len to, že voči znalcovi sa vedie trestné konanie, ktoré inicioval. Poukázal aj na to, že námietka procesne nesmerovala proti znalcovi, ale len proti spracovateľovi listinného dôkazu, nakoľko znalecký posudok predložený v občianskom súdnom konaní jednou zo strán sporu za účinnosti OSP mal charakter listinného dôkazu. Žalobcom predložený znalecký posudok sa stal súkromným znaleckým posudkom podľa ustanovenia § 209 ods. 2 CSP až po doplnení znaleckej doložky, ku ktorému došlo dňa 22.3.2018. Ak by aj pripustil, že žalovaným uplatnená námietka sa akoby aktivovala momentom, keď sa znalecký posudok stal súkromným znaleckým posudkom, aby mala nejakú relevanciu, musel by ju žalovaný v konaní vykonať procesne perfektným spôsobom a až po tom, ako sa predložený znalecký posudok stal súkromným znaleckým posudkom v zmysle ustanovenia § 209 CSP. Podľa neho postup súdu prvej inštancie pri nariaďovaní znaleckého dokazovania bol správny. Tvrdenie žalovaného, že jeho podanie nebolo odvolaním proti uzneseniu o nariadení znaleckého dokazovania, ale len akousi žiadosťou o dočasné odloženie znaleckého dokazovania, tak to zo samotného obsahu jeho podania nevyplýva. Ak aj žalovaný tvrdil, že znalecké dokazovanie nikdy nenavrhol, tak mu odvolací súd správne vysvetlil, že podľa ustanovenia § 141 ods. 1 OSP mu súd prvej inštancie mohol uložiť zložiť predpoklad na znalecké dokazovanie aj v prípade, ak súd znalecké dokazovanie nariadil o skutočnostiach uvedených žalovaným alebo v jeho záujme. Námietku nezákonnosti nariaďovania znaleckého dokazovania z dôvodu, že nebolo ukončené vypočutie účastníkov konania, považoval žalobca za nedôvodnú, a dokonca v rozpore s obsahom súdneho spisu, nakoľko na pojednávaní 21.7.2015 došlo k rozsiahlemu výsluchu strán sporu a už z týchto výsluchov vyplynula potreba nariadiť znalecké dokazovanie. Ak chcel žalovaný na pojednávaní v máji 2018 položiť žalobcovi otázky, mal možnosť to súdu vopred oznámiť a požiadať o predvolanie žalobcu, otázky žalobcovi však mohol klásť už pri výsluchu na prvom pojednávaní. K uvedenému dodal, že na toto pojednávanie nebol predvolaný preto, že už bol v konaní vypočutý a keďže má pobyť v obci Sliač, bolo by jeho predvolanie nevhodné.

9. K tvrdeniam žalovaného o priebehu skutku, ktorým mu bola spôsobená škoda a k namietaniu záverov trestného konania žalobca vo vyjadrení uviedol, že súd prvej inštancie už nemal dôvod podrobne sa zaoberať vznikom škody a zavinením žalovaného a v tomto smere vykonávať ďalšie dokazovanie, pretože o tom už rozhodol súd v trestnom konaní. Postup súdu, ktorý dokazovanie zameral prakticky výlučne na určenie výšky spôsobenej škody, bol v zmysle ustanovenia § 193 CSP správny. Žalovaný podľa názoru žalobcu predložil len znalecký posudok Y. N., ktorý nijako nespochybňoval závery znalca B. T. o výške spôsobenej škody a následne už nenavrhol vykonať ďalšie dokazovanie.

10. Žalovaný v odvolacej replike uviedol, že žalobca pokračuje v ignorovaní ním uvádzaných faktov a vedome dezinterpretuje skutočný zmysel vyjadrení a následne ich právnymi formuláciami vyvracia, nevyjadruje sa k žiadnemu bodu odvolania a pozornosť odvádza na nesúvisiace veci, s evidentnou snahou vytvoriť čo najnegatívnejší obraz. Opätovne poukázal na to, že súd prvej inštancie vôbec nezaujímalá podaná námietka zaujatosti voči znalcovi prof. B. T., J.. a tiež spochybnil jeho znalecký posudok. Nesúhlasil so záverom, že nepredložil dôkazy spochybňujúce záver znaleckého posudku, nakoľko základným dôkazom bol znalecký posudok toho istého znalca vypracovaný v rámci trestného konania, s ktorým detailne porovnal znalecký posudok žaloby. V ostatnej časti vyjadrenia rozsiahlo popísal skutkový stav trestného konania, v ktorom bol odsúdený, a namietal, že celé trestné konanie bolo voči nemu nespravodlivé.

11. Žalobca v odvolacej duplike k tvrdeniu, že hlavným dôkazom bol pôvodný znalecký posudok z trestného konania uviedol, že tento znalecký posudok sa vôbec nezaoberal výškou spôsobenej škody a bol vyhotovený len pre potreby trestného konania. Mal za to, že žalovaný nechápe, že pokiaľ bol za ublíženie na zdraví už právoplatne odsúdený, tak jeho procesná obrana v civilnom konaní by mala smerovať k výške škody a nie k otázkam, či sa skutok stal a ako sa stal. Podľa neho, ak výšku škody určoval znalec, ktorý robil posudok aj v trestnom konaní, a bol s vecou riadne oboznámený, je predložený posudok hodnovernejší.

12. Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 CSP) preskúmal napadnutý rozsudok, prejednal odvolanie žalobcu bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozhodnutie je v napadnutej časti vecne správne (§ 387 ods. 1 CSP). Rozsudok verejne vyhlásil dňa 30. januára 2020 (§ 219 ods. 3 CSP).

13. Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti odvolací súd potvrdil, pretože je vecne správny, a keďže sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, konštatuje správnosť jeho dôvodov (§ 387 ods. 1, ods. 2 CSP).

14. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie v preskúmvanej veci vykonal dokazovanie navrhnuté sporovými stranami a zisťoval skutočnosti dôležité pre posúdenie dôvodnosti žaloby, ktorou sa žalobca domáhal náhrady škody na zdraví spôsobenej trestným činom spáchaným žalovaným. Súd prvej inštancie postupoval správne, ak vychádzal z rozsudku Okresného súdu Bratislava III z 27.10.2014 sp. zn. 2T/118/2013, potvrdeného rozsudkom Krajského súdu v Bratislave z 3.6.2015 sp. zn. 1To/30/2015, ktorým súd rozhodol, že žalovaný spáchal prečin ublíženia na zdraví podľa ustanovenia § 156 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona, čím poškodil zdravie žalobcu a poškodený žalobca bol s nárokom na náhradu škody odkázaný na civilné súdne konanie.

15. Podľa ustanovenia § 193 CSP súd je viazaný rozhodnutím ústavného súdu o tom, či určitý právny predpis nie je v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, ústavným zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná. Súd je tiež viazaný rozhodnutím ústavného súdu alebo Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré sa týkajú základných ľudských práv a slobôd. Ďalej je súd viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihnuteľný podľa osobitného predpisu, a o tom, kto ich spáchal, ako aj rozhodnutím o osobnom stave, vzniku alebo zániku spoločnosti.

16. Súdna prax sa pri aplikácii ustanovenia § 193 CSP (predtým § 135 ods. 1 OSP) ustálila na názore, podľa ktorého ak je v čase rozhodovania civilného súdu právoplatný rozsudok, ktorým bolo rozhodnuté, že bol spáchaný trestný čin, je súd viazaný výrokom, že bol trestný čin spáchaný a výrokom, kto ho spáchal; súd je pritom viazaný výrokom, nie odôvodnením trestného rozhodnutia. Z výroku o vine je však treba vychádzať ako z celku a brať do úvahy jeho právnu i skutkovú časť s tým, že rieši naplnenie znakov skutkovej podstaty trestného činu konkrétnym konaním páchatel'a (R 22/1979). Rozsah tejto viazanosti je daný tým, do akej miery sú znaky skutkovej podstaty trestného činu zároveň významnými okolnosťami pre rozhodnutie civilného súdu o uplatnenom nároku. V prejednávanéj veci je podľa ustanovenia § 156 ods. 1 a ods. 2 písm. a) Trestného zákona skutkovou podstatou daného trestného činu ublíženie na zdraví, ktorým sa v zmysle zákonnej definície v ustanovení § 123 ods. 2 Trestného zákona na účely tohto zákona rozumie také poškodenie zdravia iného, ktoré si objektívne vyžiadalo lekárske vyšetrenie, ošetrovanie alebo liečenie, počas ktorého bol nie iba na krátky čas sťažený obvyklý spôsob života poškodeného.

17. Podľa ustanovenia § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti.

18. Podľa ustanovenia § 444 Občianskeho zákonníka pri škode na zdraví sa jednorazove odškodňujú bolesti poškodeného a sťaženie jeho spoločenského uplatnenia.

19. Z uvedeného vyplýva, že samotná skutková podstata trestného činu ublíženia na zdraví je rovnaká ako pri zodpovednosti za škodu na zdraví, t.j. zavinené spôsobenie škody na zdraví poškodeného

škodcom. V prejednávacom prípade tak z relevantnej časti výroku rozsudku Okresného súdu Bratislava III z 27.10.2014 sp. zn. 2T 118/2013 súd zistil, že žalovaný dňa 7.5.2013 v čase medzi 17.45 od a 18.15 hod v obci Q. T. po predchádzajúcom konflikte fyzicky napadol žalobcu a to takým spôsobom, že ho opakovane udrel päšťou do oblasti tváre následkom čoho žalobca spadol na zem a pri pokuse vstať zo zeme ho žalovaný kopol do oblasti hrudníka, na čo žalobca dopadol zadnou časťou tela na betónový chodník, čím mu spôsobil zlomeninu nosových kostí s posunom nosových kostí úlomkov, tržnú ranu o dĺžke 3 cm nad ľavým obočím, pomliaždenie v oblasti krížovokostrčového prechodu, pomliaždenie ľavého predlaktia a pomliaždenie prednej plochy hrudníka, s celkovou dobou liečenia 14 dní, počas ktorých bol žalobca zásadným spôsobom obmedzovaný v obvyklom spôsobe života a to vloženou tamponádou nosových priechodov, ktorá mu úplne zmenila dýchanie nosom, teda úmyselne mu ublížil na zdraví a čin spáchal na chránenej osobe (osoba vyššieho veku).

20. Záverom trestného súdu o skutkovej a právnej stránke konania žalovaného boli vyriešené otázky podstatné pre rozhodnutie o žalobe v danej veci a súd prvej inštancie bol ním v preskúmanom civilnom spore viazaný (§ 193 CSP). Výsledky vykonaného dokazovania umožňovali v danom spore prijať právny záver o rozsahu viazanosti civilného súdu rozsudkom trestného súdu, na ktorom súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie, nakoľko rozhodnutie trestného súdu riešilo existenciu škody na zdraví poškodeného žalobcu, protiprávnosť konania žalovaného, zavinenie žalovaného a príčinnú súvislosť medzi protiprávnosťou konania žalobcu a škodou na zdraví žalobcu, t.j. otázky podstatné pre rozhodnutie o náhrade škody podľa ustanovenia § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Odvolacia námietka žalovaného, že súd prvej inštancie alibisticky odkázal na nespravodlivý rozsudok v jeho trestnej veci, podľa odvolacieho súdu nebola dôvodná. Súd prvej inštancie v danej veci sa správne zamerlal len na zisťovanie výšky škody na zdraví žalovaného, ktorú žalovaný preukazoval znaleckým posudkom vypracovaným prof. B.. W. T., J..

21. Žalovaný proti skutkovým zisteniam súdu o výške škody spôsobenej žalobcovi namietal, že súd nemal prihliadať na znalecký posudok predložený súdu žalobcom preto, že znalec bol proti nemu zaujatý.

22. Podľa ustanovenia § 52 ods. 2 CSP, ktoré sa primerane aj na námietku zaujatosti znalca (§ 59 CSP), v námietke zaujatosti musí byť okrem všeobecných náležitostí podania uvedené, proti komu smeruje, dôvod, pre ktorý má byť sudca vylúčený, kedy sa strana uplatňujúca si námietku o dôvode vylúčenia dozvedela a dôkazy na preukázanie svojho tvrdenia, ktorých povaha to pripúšťa, okrem tých, ktoré nemôže bez svojej viny pripojiť. Na podanie, ktoré nespĺňa náležitosti podľa prvej vety, súd neprihliada; v tomto prípade sa vec nadriadenému súdu nepredkladá. Ustanovenia o odstraňovaní väd podania sa nepoužívajú.

23. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe zo 7.6.2015 (aj neskôr v priebehu konania) namietol znalca B.. T. z toho dôvodu, že podal trestné oznámenie smerujúce voči nemu, avšak podanie trestného oznámenia súdu nepreukázal. Z tohto dôvodu nie je možné postup súdu prvej inštancie, ktorý sa touto jeho námietkou nezaoberal, považovať za nesprávny a porušujúci procesné práva žalovaného.

24. Keďže žalovaný nesúhlasil so závermi znalca prof. B.. W. T., J.. uvedenými v znaleckom posudku (§ 209 ods. 2 CSP) súd prvej inštancie na ohodnotenie bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia žalobcu nariadil znalecké dokazovanie uznesením z 26.1.2016 č. k. 11C/345/2015-284. Pretože nariadenie znaleckého dokazovania súdom navrhol žalovaný, a mali sa ním preukázať skutočnosti tvrdené žalovaným, súd prvej inštancie uložil žalovanému zložiť preddavok na trovy znaleckého dokazovania 200 eur do 15 dní od právoplatnosti (uznesenie nadobudlo právoplatnosť 4.10.2017 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave č.k. 2Co/290/2016-406 zo dňa 27.6.2017). Žalovaný preddavok na znalecké dokazovanie nezložil.

25. Podľa ustanovenia § 253 ods. 2 a ods. 3 CSP ak súd ustanoví znalca a strane nebolo priznané oslobodenie od súdneho poplatku, najneskôr spolu s ustanovením znalca uloží povinnosť zložiť preddavok v rozsahu predpokladaných nákladov znaleckého dokazovania. Ak strana v lehote určenej súdom preddavok nezloží, súd navrhnutý dôkaz nevykoná.

26. Pokiaľ žalovaný nezložil preddavok na náklady znaleckého dokazovania a nenavrhol na preukázanie tvrdení o nesprávnosti záverov znalca prof. B.. W. T., J.. uvedených v jeho posudku zo

17.5.2014 č. 86/2014 o bolestnom a sťažení spoločenského uplatnenia iný dôkaz, neuniesol bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno uplatnenej obrany.

27. V civilnom sporovom konaní, pre ktoré platí zásada dispozičná a prejednávacia, je zásadne povinnosťou sporových strán (účastníkov konania) tvrdiť skutočnosti významné pre rozhodnutie o veci samej a označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení o skutočnostiach významných pre rozhodnutie o veci. Sporová strana, ktorá neoznačí dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení o skutočnostiach významných pre rozhodnutie o veci, resp. ako v danom prípade svojim konaním neumožní vykonať navrhnutý dôkaz, znáša prípadne nepriaznivé následky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe ostatných vykonaných dôkazov. Podľa odvolacieho súdu súd prvej inštancie v danej veci správne vyhodnotil procesný zmysel bremena tvrdenia a dôkazného bremena, ktorým je umožniť súdu vydať rozhodnutie i v takých prípadoch, keď sporová strana zostane v konaní nečinná.

28. Námietka nedostatočne zisteného skutkového stavu veci vznesená v odvolaní žalovaným podľa odvolacieho súdu tak isto nebola dôvodná. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku podrobne popísal ako dospel k záveru, že žalovaný spôsobil žalobcovi škodu na zdraví a prečo pri určení náhrady za bolestné a sťažení spoločenského uplatnenia, ako aj ušlého zisku, vychádzal zo žalobcom predloženého znaleckého posudku a ďalších listín. Odvolací súd sa s týmto záverom, rovnako aj s jeho odôvodnením v rozsudku stotožňuje a poukazuje na toto odôvodnenie (§ 387 ods. 2 CSP).

29. Vzhľadom na to, že žalovaný v podanom odvolaní neuviedol žiadne relevantné skutočnosti, ktorými by preukázal nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, odvolací súd nepovažoval ním uvádzané tvrdenia za také, ktoré by svojou relevanciou boli spôsobilé privodiť zmenu rozsudku, a preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti podľa ustanovenia § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

30. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovenia § 396 ods. 1 CSP v spojení s ustanoveniami § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi priznal proti žalovanému plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania, nakoľko mal vo veci plný úspech.

31. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).